

30

NÉMET—MAGYAR

MESE A SZEGÉNYSÉGRŐL

ÉS A GAZDAGSÁGRŐL

Roland

Az aranyhalacska / Der kleine Goldfisch	3
A három karkötő / Die drei Armbänder	4
A fukar és a három veje / Der Geizhals und seine drei Schwiegersöhne	5
Az igazi kincs / Der wahre Schatz	6
Az erdei fenyő / Die Waldkiefer	7
A szamár két gazdája / Die zwei Herren des Esels	8
Az óriás és a fősvény / Der Riese und der Geizhals	9
A talált kincs / Der gefundene Schatz	10
Midász király meséje / Das Märchen von König Midas	11
A kondásfiú / Der Schweinehirt	12
A gazdag és a szegény fivér / Der reiche und der arme Bruder	13
A kútba dobott óriás / Der Riese im Brunnen	14
A fősvény aranya / Das Gold des Geizhalses	15
A gazdag és a szegény szomszéd / Der reiche und der arme Nachbar	16
A szegény ember és a három aranypénz / Der arme Mann und die drei Goldmünzen	17
Csak egy fél aranyat! / Nur einen halben Dukaten!	18
Az egy napi munka / Die eintägige Arbeit	19
A zsák aranypénz / Der Sack Dukaten	20
Az öregasszony és a kuruzsló / Die alte Frau und der Mediziner	21
A három szerencsés testvér / Die drei glücklichen Brüder	22
A malacpersely / Das Sparschwein	23
Az aranyegér / Die Goldmaus	24
A búcsúajándék / Das Abschiedsgeschenk	25
A koldus és a gazdag ember / Der Bettler und der reiche Mann	26
A kincsesláda / Die Schatztruhe	27
A kapzsi király / Der habgierige König	28
A cipész és a halkereskedő / Der Schuster und der Fischhändler	29
A borz és a nyest / Der Dachs und der Marder	30
A helyes válasz / Die richtige Antwort	31
A vidéki és a városi egér / Die Land- und die Stadtmaus	32

© Roland Kiadó

Keresse a Roland Kiadót a Facebookon is!

facebook.com/Rolandkiado

e-mail: office@roland-toys.eu

www.roland-toys.eu

A magyar nyelvű kiadás tekintetében minden jog fenntartva a Roland Kiadó részére.

Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a Roland Kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött.

ISBN 978-615-5627-69-9

Kiadás vezető: Lengyel Orsolya

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezetője

Nyomdai munkák: Generál Nyomda Kft., Szeged

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény halász, aki egy nap aranyhalacskát talált a hálójában. Szegény aranyhalacska csak tátogott, és keservesen csapkodott a kis uszonyaival, mintha szabadságért esedezne.

Olyan sajnálatra méltó volt, hogy az ember visszadobta a tengerbe.

A hal ekkor felugrott a vízből, és ezt mondta:

— Megjutalmazlak a nagylelkűségedért! Menj haza, ott fogod találni a jutalmadat! De vigyázz, soha senkinek sem árulhatod el, hogy mi történt ma itt a tengeren! – azzal eltűnt a habok között.

Mikor a halász hazaért, nem akart hinni a saját szemének. Nyomorúságos kunyhója helyén egy gyönyörű palota állt, a felesége pedig olyan csodás ruhában pompázott, akár egy királynő.

— Gyere, nézd, milyen gazdagok lettünk! De hogy történhetett mindez? – kérdezte a férjétől.

— Ne kérdezz semmit, asszony, különben volt gazdagság, nincs gazdagság! – válaszolta a halász.

Az asszony azonban nem hagyott nyugtot a férjének. Folyton csak kérdezgette, vallatta.

Végül a halász elmesélte neki a kalandját az aranyhalacskával.

Ebben a pillanatban a gyönyörű palota visszaváltozott ócska kunyhóvá, az asszony pedig az maradt, aki volt: szegény, örökké elégedetlen, kíváncsi nőszemély.

Der kleine Goldfisch

Einmal fand ein armer Fischer einen kleinen Goldfisch in seinem Netz. Der arme Goldfisch zappelte und öffnete den Mund, als flehte er um seine Freiheit. So erbärmlich war er, dass der Mann ihn ins Wasser zurückwarf. Da sprang der Fisch hoch aus dem Wasser und sagte:

„Ich belohne dich für deine Großzügigkeit. Geh nach Hause, da findest du deine Belohnung. Aber pass auf, dass du niemandem verrätst, was heute hier passiert ist.“ Damit verschwand er in den Wellen.

Zu Hause angekommen, konnte der Fischer seinen Augen nicht trauen. An der Stelle seiner ärmlichen Hütte stand nun ein wunderbarer Palast, seine Frau war so schön angekleidet wie eine Königin.

„Schau mal, wie reich wir geworden sind! Wie konnte das bloß passieren?“, fragte sie ihren Mann.

„Frag nichts, Frau, sonst ist der Reichtum hin!“, antwortete der Fischer.

Die Frau ließ aber ihrem Mann keine Ruhe. Sie fragte immer wieder nach. Schließlich erzählte ihr der Fischer sein Abenteuer mit dem Goldfisch.

In dem Augenblick verwandelte sich der Palast in die alte Hütte zurück und die Frau blieb ein armes, unzufriedenes, neugieriges Weib.

A három karkötő

Élt egyszer egy özvegyasszony, akinek volt három leánya. Elküldte őket az Erdő jósnőjéhez, hogy mondja meg a jövőjüket.

Először a legnagyobbik leány ment el a jóshoz. Az három karkötőt mutatott neki, hogy válasszon egyet közülük: egyet aranyból, másikat ezüsből, a harmadikat vasból. A leány az arany karkötőt választotta, és boldogan tért haza, mert a jóslat szerint királynő lesz.

Másnap a középső leány is elment a jósnőhöz, aki az ezüst karkötőt választotta. Ő is nagyon boldog volt, mert a jóslat szerint császárné lesz.

Harmadnap a legkisebbik leány is elment a jósnőhöz. Tudta, hogy órá a vas karkötő vár. De leány meg volt békélve a sorsával. A jósnő azonban őt is három karkötővel várta.

A leány ezt mondta neki:

— Köszönöm szépen a jószágodat. De tudom, hogy nekem a vas karkötő van szánva, így azt fogom választani. Elfogadom a sorsom, akármilyen is legyen az. Nemsokára mindhárom leány férjhez ment: az egyik egy királyhoz, a másik

egy császárhoz, a legkisebb pedig egy pásztorhoz.

Néhány év múlva az anya meglátogatta a leányait. A két nagyobb boldogtalannak tűnt, de a legkisebb boldogan és szeretetben élt a férjével.

Ekkor értette meg az özvegyasszony, hogy nem az arany és az ezüst hoz boldogságot az emberek életébe.

Die drei Armbänder

Es war einmal eine Witwe, die ihre drei Töchter zur Wahrsagerin schickte. Als die älteste Tochter zur Wahrsagerin ging, zeigte ihr diese drei Armbänder: ein goldenes, ein silbernes und ein eisernes, damit sie sich eines auswählte. Das Mädchen entschied sich für das goldene und kehrte glücklich heim, denn laut Weissagung werde es zur Königin. Am nächsten Tag ging die mittlere Tochter zur Wahrsagerin und wählte sich das silberne Armband aus. Auch sie war froh, denn laut Voraussage werde sie zur Kaiserin. Am dritten Tag ging die jüngste Tochter zur Wahrsagerin. Sie wusste, dass sie das eiserne Armband bekommt, und sie gab sich mit ihrem Schicksal zufrieden. Doch die Wahrsagerin erwartete sie mit drei Armbändern. Das Mädchen sagte: „Ich danke dir für deine Güte. Aber ich weiß, dass mir das eiserne Armband bestimmt ist, so wähle ich mir das aus. Ich füge mich meinem Schicksal.“

Kurz darauf heirateten die Töchter: die älteste einen König, die mittlere einen Kaiser, die jüngste einen Hirten. Nach einigen Jahren besuchte die Mutter ihre Töchter. Die zwei älteren schienen unglücklich zu sein, aber die jüngste lebte glücklich mit ihrem Mann. Da begriff die Witwe, dass weder Gold noch Silber Glück in das Leben der Menschen bringen.

Élt egyszer egy fukar ember, akinek volt három leánya. Amikor a lányok eladósorba kerültek, keresett nekik férjet, de mind a hármat a falu legkapzsibb férfijai közül választotta ki. A születésnapja közeledtével az öreg fukar ember így szólt a három vejéhez:

— Ne költsétek a pénzeteket drága ajándékokra, elég, ha mindegyikőtök hoz nekem egy-egy demizson bort.

A három kapzsi vő sajnálta odaajándékozni a borát, így mindegyik, anélkül, hogy összebeszéltek volna, vitt az apósna egy demizson vizet bor helyett. A fukar após szintén sajnálta a borát, így a boroskancsóját kútvízzel töltötte meg. Amikor megérkezett a három vő, mindegyik dicsérni kezdte a saját borát.

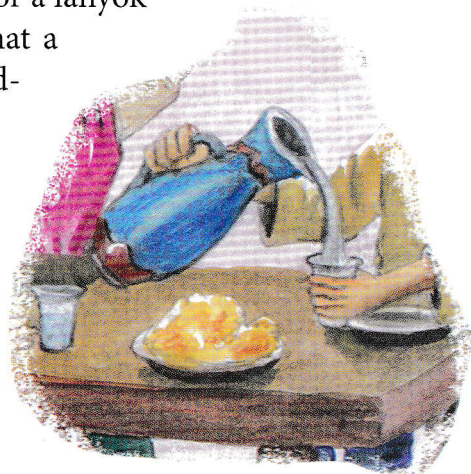
— Az én borom olyan jó, hogy az illatát akár egy kilométerre is érezni lehet – kezdte az egyik.

— Az én boromból elég egy pohárral inni, és máris az asztal alá esel, olyan erős – folytatta a másik.

— Az én boromat elég csak megszagolni, máris mámorossá válsz tőle – dicsekedett a harmadik is.

A fősvény após örömeiben mindegyik pohárba töltött a saját kancsójából egy keveset, és kérte, hogy a vejei töltsék tele a poharakat a saját borukkal! Bár mindegyik érezte, hogy vizet iszik, továbbra is dicsérték az itókát, mert azt hitték, hogy ők rontották el az apósuk borát az otthonról hozott vízzel. Ily módon remekül eliszogattak a négyféle vízből.

Hát így járt túl az öreg kapzsi a szintén nagyon fukar vejei eszén.

Der Geizhals und seine drei Schwiegersöhne

Es war einmal ein Geizhals, der seine drei Töchter mit den habgierigsten Männern des Dorfes verheiratete. Kurz vor seinem Geburtstag sagte der alte Geizhals zu seinen Schwiegersöhnen: „Gebt kein Geld für teure Geschenke aus, es reicht, wenn ihr mir je eine Korbflasche Wein schenkt.“

Die gierigen Schwiegersöhne missgönnten dem Alten ihren Wein, sodass sie ihm, ohne es abzusprechen, statt Wein je eine Korbflasche Wasser brachten. Der geizige Schwiegervater missgönnte ihnen seinen Wein, sodass er seinen Krug mit Brunnenwasser füllte. Als sie beisammen waren, begann jeder den eigenen Wein zu loben: „Mein Wein ist so gut, dass sein Duft in der Entfernung von einem Kilometer zu spüren ist“, begann einer. „Trinkt man ein Glas von meinem Wein, hat man einen Zacken weg, so stark ist er“, setzte der andere fort. „Es reicht meinen Wein zu riechen, schon wird man weinselig“, prahlte der dritte.

Der geizige Schwiegervater schenkte in jedes Glas ein wenig aus seinem Krug ein und bat die Schwiegersöhne, die Gläser mit dem eigenen Wein zu füllen. Jeder spürte, dass er Wasser trank, doch sie lobten die Weine, denn sie glaubten den Wein des Alten mit dem gebrachten Wasser zerstört zu haben. Also saßen sie gemütlich bei einem Glas Wasser zusammen.

So überlistete der alte Geizhals die drei gierigen Schwiegersöhne.